

HỒI 23

Quê Kế Đa Đoan Rượu Độc Lời Ngọt Cầu Bì Kíp
Gian Nan Mấy Độ Tình Chàng Ý Thiếp Được Lòng Thơm

Trịnh Đại Côn trở tay đánh lại một chưởng, Võ Quỳnh Giao đã chụp vào mặt y, Trịnh Đại Côn xoay đầu, tuy giữ được đôi mắt nhưng mặt đã bị cào rách. Một chưởng ấy của y đánh ra như dời núi lấp biển, nào ngờ không trúng kẻ địch mà mình đã bị cào mặt trước, bởi vậy lực đạo giảm hơn rất nhiều, Võ Quỳnh Giao tay trái chụp tới, tay phải chạm ở eo, chỉ nghe bình một tiếng, Trịnh Đại Côn bị văng ra xa đến hai ba trượng. Dù công lực của y cao hơn Liên Tam Hồ nhiều, y bật người dậy tháo ra cây roi tra long, cố nén đau nhảy bổ tới như con hổ điên.

Khi Trịnh Đại Côn bật người dậy, Võ Quỳnh Giao đã lướt tới giữa Thành Thiên Đình và Lý Tư Vĩnh, cây kiếm thép chọt đánh ra một chiêu Thừa long dẫn phụng, dán vào cây phán quan bút của Thành Thiên Đình dẫn ra ngoài, giải được thế nguy cho Lý Tư Vĩnh, cười hì hì rằng: “Ta đã bảo không cho các người quấy rối ta, thế mà thủ hạ của người lại không nghe lời. Ta dù không biết đánh nhau cũng phải đánh với người. Lý công tử hãy thu thập hộ tôi tên béo kia, còn tên bệnh hoạn này cứ để cho tôi”.

Trịnh Đại Côn đúng là rất to béo, còn Thành Thiên Đình thì vừa thấp vừa gầy, thế nhưng võ công của Thành Thiên Đình cao hơn Trịnh Đại Côn nhiều. Võ Quỳnh Giao có ý không muốn giữ sĩ diện cho Lý Tư Vĩnh.

Thành Thiên Đình bị gọi là một con bệnh thì y cười rộ, đôi bút đánh ra một chiêu Đảo chuyển càn khôn, đâm vào huyện đan điền của Võ Quỳnh Giao, mắng rằng: “Tiểu nha đầu có bản lĩnh bao nhiêu? Người hãy xem thủ đoạn của con bệnh này!” Võ Quỳnh Giao thấy kẻ địch đánh quá mau lẹ, thế là nàng vung cây kiếm gạt lại, hồ khẩu chấn động đến nóng ran, nàng vội vàng điểm mũi chân phóng vọt người lên như chim én, cây kiếm lia lên trên không trung, Thành Thiên Đình vội vàng hạ người xuống, xoay ra như tròn ốc, đánh ra một chiêu Cử hỏa thiêu thiên, hai cây bút đâm vào cây kiếm, Võ Quỳnh Giao đâm soạt soạt mấy kiếm sang hai bên, kiếm quang phiêu hốt, kiếm hoa xen vào nhau. Thành Thiên Đình bị nàng chọc tức đến chẳng nói ra lời được, nhưng kinh địch ở trước mặt nên

cũng đành phải giằng cơn giận, một mặt đóng kín môn hộ một mặt tìm thời cơ phản kích.

Thành Thiên Đình khinh công tuy không bằng Võ Quỳnh Giao nhưng thực lực cao hơn nàng một bậc, đôi phán quan bút vừa vững vừa giữ, Võ Quỳnh Giao không dám chạm nhau với y, nàng nhờ vào bộ kiếm pháp độc môn của Bạch Phát ma nữ, lúc hư lúc thực, thanh Đông kích Tây, chỉ làm hao tổn khí lực của Thành Thiên Đình. Hai người ác chiến, một người mạnh như con mãnh sư, một người lanh lẹ như con linh miêu, đôi bên đều thi triển tuyệt kỹ đánh nhau đến khó phân thắng bại. Lúc này Thành Thiên Đình mới thất kinh, không ngờ rằng một thiếu nữ trẻ tuổi mà kiếm pháp lại lợi hại đến thế!

Dịch Lan Châu vừa thấy Võ Quỳnh Giao ra tay thì rất lấy làm phấn chấn, nàng vốn đã chiếm được thượng phong, thế là kiếm chiêu đánh gấp ra, càng lúc càng như sông dài biển rộng cuộn cuộn dồn tới khiến kẻ địch không thể nào chống đỡ nổi. Kiếm quang loang loáng, kiếm khí tung hoành, Khưu Đông Lạc kêu hoảng một tiếng, cái nón tre đã bị chém rơi xuống, Võ Quỳnh Giao một mặt chống cự với Thành Thiên Đình, một mặt nhìn Lý Tư Vĩnh và Dịch Lan Châu, vừa thấy nón của Khưu Đông Lạc bị đánh rơi thì cười ha hả rằng: “Xem kia, tên xấu xí không có lỗi tai!” Khưu Đông Lạc tức giận nhưng cũng chẳng làm được gì, y đánh hờ ra một chiêu rồi tung người nhảy vọt ra sau!

Dịch Lan Châu đã từng nghe Lăng Vị Phong kể chuyện của Khưu Đông Lạc, nàng cười lạnh rồi nói: “Chạy đi đâu!” rồi phóng người theo, cây kiếm trên tay lật lại, ánh kiếm quang lướt tới đến sau lưng y. Khưu Đông Lạc trở tay đánh lại một đao nhưng không chặn nổi, năm ngón tay đã bị tiện đứt, Dịch Lan Châu đẩy một cái, mũi kiếm vạch xuống phía dưới, chân phải của Khưu Đông Lạc cũng bị chém phẳng. Hai chiêu này của Dịch Lan Châu nhanh như điện chớp, nàng cũng không ngờ rằng kiếm pháp độc môn của Bạch Phát ma nữ lại lợi hại đến thế, sau khi đắc thủ, nàng mới phát hiện kẻ địch nằm lăn lộn dưới đất, trong lòng thấy bất nhẫn nên bồi thêm một nhát cho y chết luôn, nói: “Lúc ta còn bé, người đã muốn hãm hại ta. Lăng thúc thúc vì bảo vệ ta, suýt nữa đã bị người giết chết. Giờ đây người trúng một kiếm của ta, đừng trách ta”. Rồi nàng tung một cước đá bay cái xác đi.

Trịnh Đại Côn tuy là cao thủ trong đám thị vệ, nhưng không địch nổi đôi chùy lưu tinh của Lý Tư Vĩnh, bên tai đã nghe tiếng rú của Khưu Đông Lạc, y càng kinh hoảng hơn, cây tra long băng vung lên đánh vù một chiêu Ngọc đới miên yêu, quét vào eo của Lý Tư Vĩnh, lấy tiến làm lùi, bề ngoài là tấn công nhưng thực sự là rút lui. Lý Tư Vĩnh đoán được địch ý, chùy lưu tinh vung lên táng

vào cây gậy tra long, hai món binh khí chạm vào nhau, sợi dây chùy cuộn vào cây gậy mấy vòng. Lý Tư Vĩnh quát lớn một tiếng “lên”, chàng dùng lực phát lên, kéo Trịnh Đại Côn ném lên không trung.

Thành Thiên Đình đang quần thảo với Võ Quỳnh Giao, đôi bên bất phân thắng bại, Lý Tư Vĩnh và Dịch Lan Châu chạy tới, Thành Thiên Đình cười lạnh quát: “Các người cùng xông lên đi, ta chết cũng phải chết cho anh hùng!” Võ Quỳnh Giao hừ một tiếng rồi nói: “Cả ta mà người đấu cũng không lại, vậy mà còn huênh hoang!” rồi nàng đâm soạt soạt ba kiếm, kiếm nào cũng hiểm hóc lạ thường. Thành Thiên Đình ngưng thần chống địch, đôi thiết bút cứ như rồng bay phượng múa, chẳng hề có sơ hở. Lý Tư Vĩnh trố mắt ra nhìn, chàng đòi lãnh giáo bản lĩnh của Thành Thiên Đình, bởi vậy bất giác khâm phục Võ Quỳnh Giao. Thành Thiên Đình đánh một hồi, thấy Lý Tư Vĩnh và Dịch Lan Châu không giúp thì trong lòng hơi yên, đôi bút đánh xéo ra một chiêu Đại bằng triển xí, Võ Quỳnh Giao chân bước vào trung cung đâm thẳng tới, nào ngờ Thành Thiên Đình là kẻ kinh nghiệm đầy mình, đó chỉ là chiêu dụ địch, hai bút y vừa đẩy ra đã lập tức thu về, chỉ nghe keng một tiếng, ánh lửa bắn tung tóe, Võ Quỳnh Giao định đổi chiêu tiến chiêu, Thành Thiên Đình đã phóng ra khỏi vòng, nhảy bổ về phía Lý Tư Vĩnh, Võ Quỳnh Giao quát lên: “Chạy đi đâu!” rồi nàng cùng Dịch Lan Châu nhảy bổ vào từ hai bên cánh.

Chiêu này của Thành Thiên Đình là tấn công vào điểm tương đối yếu của kẻ địch, Lý Tư Vĩnh không kịp đề phòng, bị Thành Thiên Đình xông tới, chùy lưu tinh vừa phóng ra khỏi tay thì cây thiết bút của kẻ địch đã điểm vào trước ngực, Lý Tư Vĩnh lách người sang phải, Thành Thiên Đình cũng phóng lên theo, vung tay đẩy một cái quát: “Đi!” Lý Tư Vĩnh đã bị y ném bay bổng lên hướng về phía Võ Quỳnh Giao. Võ Quỳnh Giao vội vàng ném kiếm, hai tay vung ra đỡ, Lý Tư Vĩnh đã bị nàng ôm chặt, trước ngực thấy mềm mềm, lại còn có mùi thơm xộc vào mũi, thế là vội vàng nhảy xuống đất, Thành Thiên Đình thừa cơ chạy mất.

Dịch Lan Châu dậm chân kêu: “Đáng tiếc, đáng tiếc!” Lý Tư Vĩnh đỏ ửng mặt, tạ lỗi với Võ Quỳnh Giao: “Tôi bản lĩnh kém cỏi nên đã liên lụy cô nương, cô nương đừng giận!” Võ Quỳnh Giao bật cười, nói: “Lý công tử quá khiêm nhường!”

Lý Tư Vĩnh nhớ lại những lời giảng giải của mình trên đường, hổ thẹn nói: “Tôi đúng là có mắt không trông, không ngờ cô nương có một thân tuyệt kỹ!” Võ Quỳnh Giao mỉm cười nói: “Đi cả nửa ngày mà công tử vẫn chưa cho tôi biết tên!” Lý Tư Vĩnh thấy nàng giết hết vệ sĩ triều đình, đoán rằng nàng cũng là người đồng đạo, bởi vậy cũng không giấu nên cho nàng biết tên. Dịch Lan Châu kêu lên: “Ồ, té ra là Lý công tử, Lãng thúc thúc thường hay nhắc đến công tử!” Lý Tư Vĩnh vội

vàng hỏi: “Kiếm pháp của cô nương hình như cùng một đường lối với Lăng Vị Phong, không biết cô nương gọi y như thế nào?” Dịch Lan Châu nói: “Người là sư đệ của cha tôi!” Lý Tư Vĩnh vừa kinh vừa mừng, nói: “Lệnh tôn là người tôi khâm phục nhất, tôi đang ở Tứ Xuyên, Trương Thanh Nguyên cho người về báo mới biết rằng cô nương bị nhốt ở thiên lao, bởi vậy rất lo lắng. Chúc mừng cô nương đã thoát hiểm, không biết Lăng đại hiệp có ở đây hay không?” Dịch Lan Châu rầu rĩ nói: “Tôi cũng đang tìm người!”.

Võ Quỳnh Giao vỗ tay cười nói: “Lý công tử, tôi đã đoán trước là huynh, quả nhiên không sai. Cha tôi bảo tôi đến đón các người!” Lý Tư Vĩnh kêu ối chao một tiếng, nói: “Lệnh tôn có phải là Qui chấn tam biên Võ Nguyên Anh Võ trang chủ hay không?” Võ Quỳnh Giao nói: “Huynh đoán chẳng sai!” Võ Nguyên Anh và Phó Thanh Chủ là bằng hữu sanh tử, trước khi Phó Thanh Chủ và Lý Tư Vĩnh vào Hồi Cương đã sai người báo, nhờ Võ Nguyên Anh tập hợp người của Thiên Địa hội ở vùng Tây Bắc vào Hồi Cương, bố trí cho Lý Tư Vĩnh một đêm dừng chân, dựng lại cơ nghiệp. Lý Tư Vĩnh từ lâu đã nghe Võ Nguyên Anh nghĩa khí xông mây, tiếc không thể gặp được sớm.

Võ Quỳnh Giao nói: “Sao Phó bá bá vẫn chưa đến?” Lý Tư Vĩnh đứng lên cao nhìn, ở đằng xa có khói bốc lên, đang lấy làm lạ thì chợt có ánh lửa xanh yếu ớt bay vút lên trời cao, chàng nháy xuống nói: “Không xong, ắt hẳn bọn họ đã bị bao vây! Ánh lửa màu xanh chính là xà diệm tiễn của Lưu Úc Phương!” rồi ba người dùng ngựa của bọn vệ sĩ triều đình phóng về nơi có ánh lửa phát ra.

Lại nói sau khi bão cát kéo qua, bọn Phó Thanh Chủ và Lưu Úc Phương không thấy Lý Tư Vĩnh trong lòng rất lo. Thạch Thiên Thành nói: “Tôi đã ở Hồi Cương nhiều năm, vẫn còn có thể nhận ra đường lối, ở gần đây có thành Yên Kê, chúng ta đến đấy trước đợi Lý công tử, nếu không gặp thì chúng ta sẽ đến chỗ Võ Nguyên Anh nhờ ông ta giúp đỡ”.

Thế là hơn mười thớt ngựa do Thạch Thiên Thành dẫn đầu, đi được một hồi thì chợt thấy phía sau bụi cuốn mù mịt, Thạch Thiên Thành nói: “Sao tối thế này mà vẫn còn có người băng qua sa mạc đi săn?” các bộ lạc du mục ở miền thảo nguyên thường lập thành từng nhóm đi săn bắn dã thú, hoặc tìm ngựa thả rong trên thảo nguyên, nên Thạch Thiên Thành mới đoán thế. Phó Thanh Chủ neho mắt nhìn sang, hình như là quân Thanh! Chúng ta chạy mau!” Nói chưa dứt lời tốp nhân mã đầu tiên đã phóng đến, kẻ đi đầu chính là Sở Chiêu Nam. Phó Thanh Chủ cả kinh, rút phắt cây kiếm thép. Sở Chiêu Nam chỉ về phía Lưu Úc Phương, nói: “Hãy cướp kiếm của ả!” một ông già gầy gò mặc áo gai tay lớn, bộ dạng trông rất kỳ quái lướt tới trước mặt Lưu Úc Phương, hai tay chụp xuống. Phó

Thanh Chủ quát lớn một tiếng đâm ra một kiếm, kiếm ấy vừa nhanh vừa chuẩn, quái nhân vòng ra sau lưng Lưu Úc Phương, Phó Thanh Chủ đã quét tới kiếm thứ hai, thế nhưng bị Sở Chiêu Nam vùng kiếm chặn lại. Lúc này chỉ nghe Lưu Úc Phương và quái nhân cùng kêu thét lên!

Thạch Thiên Thành quát: “Tân Long Tử nhà ngươi lớn gan lắm!” Phó Thanh Chủ nghe Lưu Úc Phương kêu lên, chột rời Sở Chiêu Nam, vùng ống tay áo vỗ vào mặt của người ấy, cây kiếm trong tay từ dưới ống tay áo đâm ra nhanh như điện xẹt. Đó chính là tuyệt kỹ bình sinh của Phó Thanh Chủ tên gọi Phi vân tụ để kiếm, ống tay áo và kiếm đều là vũ khí. Quái nhân ấy dùng thân pháp quái dị khom người chui tọt qua ống tay áo, Thạch Thiên Thành và Thạch đại nương cùng nhảy bổ tới, Thạch Thiên Thành tung hai cước đá liên hoàn, Thạch đại nương dùng ngũ cầm kiếm chém xuống, quái nhân hạ thấp người, đột nhiên nhảy vọt ra phía sau, y chột thấy cổ tay đau nhói, ống tay áo của Phó Thanh Chủ tựa như con linh xà, nhân lúc y né tránh tuyệt chiêu của vợ chồng Thạch Thiên Thành thì đã cuốn vù tới, quái nhân ấy tuy võ công cao cường nhưng cũng không chống nổi đòn hợp kích của ba cao thủ thuộc hàng nhất lưu, cổ tay đã bị ống tay áo quét trúng, thanh kiếm cũng vụt khỏi tay, Sở Chiêu Nam tung mình nhảy vọt chụp lấy thanh kiếm, Thạch đại nương đâm lên một kiếm, Sở Chiêu Nam đâm lên một kiếm, Sở Chiêu Nam đang ở trên không trung lộn người một cái nhảy lướt xuống, cười ha hả, y vẫn tay một cái, một toán nhân mã ở phía sau dồn tới!

Quái nhân này chính là Tân Long Tử, sư đệ của Thạch Thiên Thành, người được Trác Nhất Hàng truyền cho y bát. Sau khi y lấy được Một trăm lẻ tám thức Đạt Ma, một lòng muốn đoạt thanh bảo kiếm. Lúc này Sở Chiêu Nam vâng lệnh hoàng đế đi theo đại tướng Hồ Đồ Nổ Khắc vào Hồi Cương, khi còn ở Thiên Sơn, Sở Chiêu Nam là bằng hữu với Tân Long Tử, Tân Long Tử chạy đến tìm y, nhờ y tìm hộ cho một thanh kiếm tốt. Sở Chiêu Nam nảy ra một kế, nói: “Cây Du long kiếm của tôi là bảo vật trấn sơn của Hối Minh thiền sư, chắc là ông đã thấy. Tôi có thể tặng cho ông, nhưng ông phải lấy bằng bản lĩnh của mình”. Tân Long Tử trợn mắt, hỏi: “Sở Chiêu Nam, ngươi muốn khảo ta đấy ư? Cây Du long kiếm đi theo người như hình với bóng, ta đâu có đòi của người, ta chỉ muốn cướp của người khác mà thôi. Chả lẽ ngươi tưởng ta muốn giành với ngươi ư?” Sở Chiêu Nam vội vàng cười: “Tân đại ca, ông không biết nguyên nhân thì đừng nổi nóng. Cây Du long kiếm của tôi đã bị người ta đoạt mất. Nếu ông có bản lĩnh lấy về, đương nhiên tôi sẽ vui lòng tặng cho ông”. Tân Long Tử nói: “Kẻ nào mà dám cướp kiếm của người?” Sở Chiêu Nam nói: “Lăng Vị Phong!” Tân Long Tử mặt biến sắc, im lặng không nói, y đã biết sự lợi hại của Lăng Vị Phong, đương nhiên không nắm chắc có thể giật kiếm từ trong tay Lăng Vị Phong. Sở Chiêu Nam lại

cười, tôi đã điều tra rất rõ ràng, Lăng Vị Phong đã trao thanh kiếm này cho một nữ nhân, nữ nhân ấy chính là Lưu Úc Phương”. Tân Long Tử lắc đầu nói: “Tôi chưa nghe cái tên này”. Võ công của y thì có giỏi không?” Sở Chiêu Nam nói: “Đã ba mươi năm nay ông không vào quan, đương nhiên không biết. Lưu Úc Phương bản lĩnh tuy không kém nhưng không phải là đối thủ của chúng ta”. Tân Long Tử nói: “Vậy tại sao người không tự đi cướp về?” Sở Chiêu Nam nói: “Thủ hạ của tôi đã điều tra rất rõ ràng, Lưu Úc Phương và một đám người từ Tứ Xuyên đến Hồi Cương, tôi đang dặt người đến chặn đầu bọn chúng. đám người này toàn là hảo thủ”. Tân Long Tử cả cười nói: “Ba mươi năm qua ta tuy không vào quan, nhưng không tin trên đời này có một Lăng Vị Phong thứ hai, dù bọn chúng có bao nhiêu hảo thủ, hai người chúng ta cũng không sợ. Được, cứ nói chắc một lời, sau khi ta đoạt được thanh bảo kiếm, ta sẽ lại tìm Lăng Vị Phong phân cao thấp”.

Sở Chiêu Nam lấy kiếm làm mồi nhử, lôi kéo được Tân Long Tử, một ngày nọ nghe tin bọn Lý Tư Vĩnh đi đến Thổ Lỗ Phiên, thế là chọn ra một ngàn tinh kỵ, dặt theo mấy đại nội thị vệ cùng Tân Long Tử chặn đường.

Lại nói Tân Long Tử thi triển thân pháp rất nhanh, y vừa ra tay đã đoạt được cây bảo kiếm của Lưu Úc Phương, Lưu Úc Phương là cao thủ vô cực kiếm, võ công đương nhiên không kém, vốn là không đến nỗi chỉ đánh được hai chiêu ba thức thì bị người ta cướp mất binh khí, người không ngờ Thạch Thiên Thành nhận ra là sư đệ của mình, ông ta kêu hoảng lên, Lưu Úc Phương ngăn người, thanh bảo kiếm đã bị người ta đoạt mất.

Sở Chiêu Nam xua quân xông lên, Phó Thanh Chủ phát ống tay áo, dặt mọi người phóng lên ngựa bỏ chạy. Tân Long Tử vẫn đứng yên, Sở Chiêu Nam kêu lên: “Chỗ bọn chúng vẫn còn bảo kiếm, hãy mau đi cướp!” Thạch Thiên Thành tánh nóng như lửa, ngồi trên lưng mà vẫn quay lại mắng: “Tân Long Tử, nhà ngươi là quân phản thầy bán bạn!” Tân Long Tử nhập môn trước Thạch Thiên Thành, chỉ vì Thạch Thiên Thành lớn tuổi hơn, vả lại đã có võ công mới đi theo Trác Nhất Hàng. Trác Nhất Hàng không đi theo thứ tự trước sau mà bảo Tân Long Tử tôn Thạch Thiên Thành làm sư huynh. Tân Long Tử chẳng coi người sư huynh này ra gì, vả lại Thạch Thiên Thành đi theo Trác Nhất Hàng không đầy chín năm, chỉ học được Cửu cung thần hành chưởng và Uyên ương liên hoàn thoái, còn y thì đã đi theo Trác Nhất Hàng ba mươi năm, học hết tâm pháp của sư môn, gần đây lại học thêm Một trăm lẽ tám thức Đạt Ma, không những tự cho mình là truyền nhân y bát của Trác Nhất Hàng mà còn tự cho mình là chưởng môn của phái Võ Đang. Y còn mơ mình trở thành thiên hạ đệ nhất kiếm khách, làm sao y chịu đựng nổi khi Thạch Thiên Thành nói thế? Thạch Thiên Thành không nói thì thôi, vừa nói thì

y đã phóng lướt lên, mắt trợn ngược, nói rằng: “Người chỉ học được hai món công phu của sư phụ, thế mà cuồng vọng tự đại? Sau khi người xuống núi, hai mươi năm qua không trở về, là ai đã hầu hạ sư phụ đến suốt đời? Người còn đem sư phụ ra dạy dỗ ta?” miệng thì nói nhưng tay của y chẳng hề chậm lại, đôi chưởng cứ đánh tới dồn dập. Trương Tiểu Tam cả giận, từ trên lưng ngựa nhảy vọt xuống, chưởng phải phát ra ngoài, quyền trái đâm thốc lên, Tân Long Tử cười ha hả, người hơi lách, hai chỉ đột nhiên xĩa vào be sườn phải của Thạch Thiên Thành. Thạch đại nương lo lắng cũng từ trên ngựa phóng xuống, đánh ra một chiêu Long môn kích lãng, cây kiếm đâm nhanh ra như cơn gió, xĩa vào bối tâm của Tân Long Tử. Tân Long Tử nghe kiếm phong thì biết đòn đánh rất mạnh nên khom người chúi về phía trước, món ám khí kì môn tên gọi cấm vân đầu của Lưu Úc Phương đã ném tới y, Tân Long Tử vỗ ngang một chưởng, dùng chưởng phong gạt cấm vân đầu ra, người hơi chậm lại, chỉ nghe soạt một tiếng, ống tay áo đã bị Thạch đại nương đâm xuyên qua. Tân Long Tử vội vàng lướt người ra, Thạch đại nương định đuổi theo, bọn người của Sở Chiêu Nam đã vây lên, Phó Thanh Chủ kêu lớn: “Rút mau!” cây trường kiếm vung lên, chém được vài tên binh sĩ rồi dắt mọi người chạy ra khỏi vòng vây. Hai bên cứ đuổi nhau như sao xẹt trên sa mạc. Bọn Phó Thanh Chủ đều là những cao thủ thuộc hàng nhất lưu, một mặt gạt những mũi tên của kẻ địch bắn tới, đồng thời cũng phóng ám khí cự địch.

Đang chạy, Thạch Thiên Thành chỉ về phía trước nói với Phó Thanh Chủ: “Ở đằng kia có một cái đài phong hỏa, chúng ta hãy vào đấy tạm lánh một hồi, chờ đến tối sẽ xông ra tiếp!” lúc này mọi người đều đã mệt mỏi, muốn chặn một ngàn tinh kị không phải là chuyện dễ. Nếu cứ chạy mãi thì cuối cùng cũng bị đuổi kịp. Phó Thanh Chủ nói: “Chỉ đành như thế!” mọi người chạy vào bên trong. Đài phong hỏa được xây theo hình chữ kim, là kiến trúc quân sự của các đời. Khi có việc, binh lính đứng bên trên sẽ đốt lửa, có thể tiếp ứng lẫn nhau. Bên trong chỉ có bảy tám tên lính, chỉ trong chốc lát bọn chúng đều bị ném ra ngoài. Mọi người đóng lại cửa đá, leo lên tầng trên cố thủ.

Bọn Sở Chiêu Nam đuổi tới, bao vây phong hỏa đài, phong hỏa đài cao đến hơn năm trượng, nếu khinh công không cực kỳ giỏi thì chẳng thể nào phóng lên nổi. Sở Chiêu Nam và Tân Long Tử thì còn được, nhưng bọn Phó Thanh Chủ, vợ chồng Thạch Thiên Thành và Hàn Kinh đều là những cao thủ thuộc hàng nhất lưu. Hai người ấy mà nhảy lên thì chắc chắn địch không nổi nên tạm thời hai bên nằm ở thế giằng co. Sở Chiêu Nam cười nói: “Bao vây ba ngày, thế nào bọn chúng cũng chết đói”. Một ngàn tinh binh chia thành ba nhóm canh giữ, một số tên đi dựng trại để nghỉ ngơi.

Tân Long Tử chạy tới trợn mắt đòi Sở Chiêu Nam đưa kiếm. Sở Chiêu Nam cười nói: “Chúng ta đã nói trước, là ông cướp được kiếm tôi mới tặng cho ông, có đúng không?” Tân Long Tử nói: “Chẳng phải ta cướp chả lẽ là người?” Sở Chiêu Nam nói: “Tuy ông đã cướp được từ tay Lưu Úc Phương nhưng đã bị kẻ địch đánh rơi khỏi tay, nếu tôi không thì triển khinh công cướp trước thì chẳng phải đã lọt vào tay bọn chúng lại hay sao?” Tân Long Tử chỉ đành chấp nhận.

Lại nói Lý Tư Vĩnh, Dịch Lan Châu, Võ Quỳnh Giao chạy về nơi có bốc lửa, được khoảng một canh giờ thì tới nơi. Ba người họ thấy quân Thanh bao vây chặt phong hỏa đài, Võ Quỳnh Giao nói: “Chúng ta xông vào cứu bọn họ!” Lý Tư Vĩnh trầm ngâm một lúc rồi nói: “Một ngàn tinh binh chẳng thể làm gì được họ, nhưng hình như còn có cao thủ”. Họ bàn bạc chưa xong thì bị quân đi tuần phát hiện, mấy mươi tên quân Thanh phóng ngựa tới, Võ Quỳnh Giao phóng ám khí đã thương được năm sáu người, Dịch Lan Châu vung kiếm chém được vài tên, nhưng quân Thanh càng lúc càng đông, cuối cùng đã vây ba người trên một ngọn đồi nhỏ. Lý Tư Vĩnh múa đôi chùy lưu tinh, quân Thanh vừa đến gần đã bị chàng đánh xiểng liểng. Ám khí tiết hồn đinh của Võ Quỳnh Giao lợi hại lạ thường, chỉ chuyên đánh vào huyệt đạo của người, đáng tiếc không thể đánh xa. Bọn quân Thanh mới đứng cách họ khoảng mười mấy trượng, dùng cung nỏ bắn tới. Lý Tư Vĩnh và Võ Quỳnh Giao múa kiếm và chùy đánh rơi tên, Dịch Lan Châu dùng kiếm đào một cái nương nhỏ, ba người nấp xuống, chốc chốc lại chụp cái mũi tên bắn tới phóng ngược trở lại. Quân Thanh thấy bọn họ lợi hại như thế, một mặt bao vây một mặt về bấm cáo.

Mặt trời lặn, vầng trăng nhô lên, Võ Quỳnh Giao chột kêu: “Không xong, bọn chúng quả nhiên có cao thủ!”.

Lý Tư Vĩnh ló đầu nhìn ra, chỉ thấy một ông già gầy ốm, lão đảo đi tới tựa như say rượu. Lý Tư Vĩnh ngạc nhiên, không biết đó là loại thân pháp gì. Chỉ trong chớp mắt người ấy đã phóng lên ngọn đồi nhỏ, Võ Quỳnh Giao phóng tay, ba mũi tuyệt hồn đinh bay ra như sao xẹt, người ấy phất ống tay áo, ba mũi đinh đã bị y đánh rơi xuống đất. Lý Tư Vĩnh cũng phóng chùy lưu tinh từ trong hố ra, người ấy nghiêng người, hai ngón tay kẹp lại, trong tiếng cười rộ, Lý Tư Vĩnh chột thấy tay mình nhẹ hẫng, sợi dây thép nối tới chùy đã bị y kẹp đứt.

Người đó chính là Tân Long Tử, y dùng cái chùy lưu tinh làm binh khí quét ngang tới, Dịch Lan Châu hét lớn một tiếng, cây đoản kiếm vung lên, chặt đứt sợi dây thép, cái chùy rớt xuống đất, nào lao người lướt tới, đánh ra một chiêu ba thức Vân long tam hiện, ánh thanh quang lóe lên, kiếm hoa tung hoành, Tân Long Tử quát: “Hay lắm!” rồi y phóng vọt người lên cao hơn một trượng, hạ xéo xuống

đất. Võ Quỳnh Giao đâm ra một kiếm, nào ngờ mũi kiếm vừa đâm tới nơi thì người ấy đã biến mất! Võ Quỳnh Giao đang lúc lâm nguy mà không loạn, nàng xoay eo đánh một vòng, Tân Long Tử thối lui mấy bước, Dịch Lan Châu cũng rút thanh bảo kiếm xông lên trợ chiến.

Tân Long Tử cười rộ: “Ha ha! Lại một thanh bảo kiếm nữa!” rồi y chấp hai tay lướt tới trong luồng kiếm quang, chém xuống huyết hoa cái của Dịch Lan Châu, Dịch Lan Châu thối lui ra sau, xoay một vòng từ trái sang phải, đánh ra một chiêu Bạch hạc sơ linh, cây bảo kiếm chém nhanh vào cổ tay của kẻ địch, lấy công đổi công, Tân Long Tử kêu “ồ” một tiếng, người hạ xuống, chân đã ngấm đổ bộ, lách ra phía sau lưng Dịch Lan Châu, hai quyền tung ra, dùng đòn hung hiểm nhất trong Đạt Ma quyền là Liên hoàn thất tinh chùy, đâm vào bối tâm của Dịch Lan Châu. Trong khoảnh khắc điện chớp lửa xẹt cây kiếm thép của Võ Quỳnh Giao đã quét tròn tới, Tân Long Tử vội vàng xoay người, hai tay phân ra, chưởng phong dồn ra đánh lệch kiếm của Võ Quỳnh Giao, quát rằng: “Người học lén được kiếm pháp của Bạch Phát ma nữ ở đâu?” Võ Quỳnh Giao chỉ đi theo Bạch Phát ma nữ chưa đầy ba năm, lúc đó Tân Long Tử đã ngồi tọa quan ở núi Lạc Đà bởi vậy đôi bên mới không biết nhau.

Võ Quỳnh Giao nói: “Mặc xác ta!” rồi đâm ra soạt soạt soạt ba kiếm nhanh chóng lạ thường, Tân Long Tử lướt người theo mũi kiếm, Võ Quỳnh Giao chẳng quét được vào gấu áo của y! Nhưng y thấy kiếm chiêu của Võ Quỳnh Giao nhanh như điện cũng không khỏi kinh hoảng, không dám liều tiến tới. Dịch Lan Châu lướt người như chim én bay ra, Tân Long Tử cúi người lách sang một bên, Dịch Lan Châu trở tay chém ra một kiếm Thần long điệu vĩ đến sau lưng y. Khi Tân Long Tử né tránh thì Dịch Lan Châu và Võ Quỳnh Giao đã đẩy y xuống mương!

Cái mương này rất hẹp nhưng Tân Long Tử đã sử dụng thân pháp quái dị xoay chuyển né tránh một cách dễ dàng. Võ Quỳnh Giao và Dịch Lan Châu hai kiếm giao kích, chẳng làm gì được y nhưng y muốn phóng vọt lên cũng không thể! Hai người Võ, Dịch, một người học được chân truyền của Bạch Phát ma nữ, một người học được tinh túy của Thiên Sơn kiếm pháp, ngoại trừ công lực hơi kém, kiếm pháp của họ toàn là loại thượng thừa, Tân Long Tử chỉ có thể né tránh chứ không thể nào phản kích.

Nói thì chậm, sự việc diễn ra rất nhanh, bọn quân Thanh đã ủa lên, một mình Lý Tư Vĩnh chống cự không nổi, đang luống cuống thì Võ Quỳnh Giao thấy thế quay người chém ra hai kiếm, đả thương được hai tên quân Thanh đến gần, Lý Tư Vĩnh cướp được một cây trường thương đánh ngược ra trở lại. Nhưng cũng vì Võ Quỳnh Giao phân thân đối phó với quân Thanh nên Tân Long Tử đã nhảy

vọt lên, chưởng phong đánh ra vù vù, lợi hại hơn trước, cây bảo kiếm của Dịch Lan Châu không thể chặn nổi!

Lại nói bọn Phó Thanh Chủ cố thủ bên trong được nửa đêm, dưỡng đủ tinh thần, Thạch Thiên Thành dẫn đầu xông ra, bọn quân Thanh đã phòng bị sẵn, bắn tên vào như mưa đẩy lùi mọi người. Phó Thanh Chủ và Hàn Kinh cỡi trường sam, thi triển công phu Thiết bố sam, từ bên trên nhảy xuống gạt tên bay lả tả. Thạch đại nương vùng kiếm nhảy bổ vào giữ đám quân Thanh, chỉ nghe tiếng kêu hoảng vang lên, những kẻ cản đường đều phải tránh. Nhưng quân Thanh đều là những binh lính tinh tuyển, gặp nguy mà không loạn, vài vệ sĩ đại nội vội vàng chạy đến chặn, trong cuộc hỗn chiến, quần hùng đẩy lui quân Thanh nhưng vẫn chưa thể vượt ra khỏi vòng vây.

Thạch Thiên Thành nổi dậy sát cơ, hai chưởng vùng lên, một tên đại nội thi vệ phóng vọt tới, ông ta tiện tay tóm lấy rồi quật ngang người y ra, bọn lính đứng gần ông ta đều phát hoảng. Phó Thanh Chủ và Thạch đại nương một trái một phải, cố gắng mở ra một đường máu, đang đánh đến cát chạy đá bay, Sở Chiêu Nam đã cầm kiếm xông tới, Thạch đại nương cả giận, phóng tới đánh một kiếm, Sở Chiêu Nam đã gạt ngang thanh kiếm chặn lại, chỉ trong chốc lát Thạch đại nương đã liên tục tấn công ba kiếm. Sở Chiêu Nam thâm kinh hãi, không ngờ rằng kiếm pháp của bà già này lợi hại đến thế, y xoay người lánh ra phía sau Thạch Thiên Thành, ánh hàn quang lóe lên, cây Du long kiếm đánh ra một chiêu Ngọc nữ xuyên thoa đâm vào huyết phong phủ ở sau vai. Thạch Thiên Thành hạ người xoay eo, hai chân tung ra, Sở Chiêu Nam đâm không trúng, lướt qua bên phải của Thạch Thiên Thành, lại đâm vào mặt của Hàn Kinh. Hàn Kinh giở cây gậy đầu rồng chặn lại đánh keng một tiếng, cây gậy bị chém mất một đoạn, Sở Chiêu Nam cũng chấn động đến nỗi hổ khẩu nóng ran.

Chỉ trong khoảng chớp mắt mà Sở Chiêu Nam đã liên tục tấn công ba cao thủ, Phó Thanh Chủ cả giận, quát lớn: “Bám lấy y!” rồi ông ta múa kiếm như gió đuổi theo, Thạch đại nương, Hàn Kinh từ hai bên trái phải nhảy tới, Sở Chiêu Nam cả kinh, vội vàng thụt lui ra sau, bọn quân Thanh cũng thối lui, quần hùng dùng lối đánh bắt giặc trước tiên phải bắt chúa, đuổi sát theo Sở Chiêu Nam, mở được một con đường máu!

Bọn Phó Thanh Chủ vừa đánh vừa chạy, chợt nghe ở gần đó có tiếng la hét, ngẩng đầu lên nhìn thì có tiếng kêu: “Phó bá bá, đến đây mau!” té ra đó là Võ Quỳnh Giao, đến khi nhìn kỹ lại thì Lý Tư Vĩnh và Dịch Lan Châu cũng có ở đấy. Ông ta vừa kinh vừa mừng, liều mạng xông ra, Sở Chiêu Nam dắt binh lính quay đầu chặn lại, trong nhất thời cả hai bên cứ giằng co với nhau. Bọn ba người Võ

Quỳnh Giao bị Tân Long Tử và quân vây trên ngọn đồi nhỏ, tình thế rất bất lợi.

Đang lúc hỗn chiến, Hàn Kinh liều thân đánh cây gậy đầu rồng kêu lên vù vù, liều mạng đâm về phía Sở Chiêu Nam. Thiên long trượng pháp của Hàn Kinh chiêu nào cũng là sát thủ, hai tên thị vệ chạy đến chặn ông ta, ông ta không đề phòng kịp, vai đã trúng một đao, ngực lại trúng một mũi tên, thế nhưng ông ta không hề màng tới, cây gậy điểm tới trúng vào huyết đạo của một tên vệ sĩ, rồi cổ tay lật lại đánh vỡ thiên linh cái của một tên khác, lúc đó ông ta như một con hổ điên, minh đầy máu vẫn lao thẳng tới phía trước. Sở Chiêu Nam cả giận, cây Du long kiếm quét tới, Hàn Kinh chẳng hề sợ, vẫn vung cây gậy đầu rồng đâm vào màn kiếm quang, chỉ nghe tiếng binh khí giao nhau, cây gậy lại bị chém thêm một đoạn, ở eo cũng bị kiếm đâm trúng, nhưng Sở Chiêu Nam cũng bị trúng một chưởng, y kêu hoảng lên một tiếng. Quần hùng thấy Hàn Kinh liều mạng như thế thì ai nấy đều cố gắng xông lên. Sở Chiêu Nam rút người lại, dùng Thiên Sơn kiếm pháp quét xéo ra một chiêu, quát lớn: “Người muốn chết!” nào ngờ Hàn Kinh không hề né tránh mà trái lại xông lên, chỉ nghe soạt một tiếng, kiếm của Sở Chiêu Nam đã đâm vào ngực ông ta, còn cây gậy của ông ta cũng đánh trúng vào xương chân của Sở Chiêu Nam, Sở Chiêu Nam lộn xuống đất, lăn ra khỏi vòng, Hàn Kinh máu đổ như suối ngã xuống đất. Phó Thanh Chủ đỡ ông ta dậy, Hàn Kinh nói: “Hãy mau cứu Lý công tử!” thế rồi chết ngay trong tay của Phó Thanh Chủ.

Lại nói sau khi Lăng Vị Phong và Phi Hồng Cân xuống núi vẫn mãi đi tìm. Lăng Vị Phong và Phi Hồng Cân quen biết rất nhiều mục dân, lại nghe nói có một thiếu nữ đi về phía Thổ Lỗ Phiên, hỏi dung mạo thì ra đó là Dịch Lan Châu. Trương Hoa Chiêu cả mừng, đáp tạ Phi Hồng Cân. Phi Hồng Cân nói: “Ta sẽ không cản trở người nữa, người cứ việc đa tạ Lăng Vị Phong”. Thế rồi hai người đi thẳng về phía Thổ Lỗ Phiên. Đi được một hồi thì gió cát nổi lên, Phi Hồng Cân lớn lên trên thảo nguyên, biết trận gió cát ấy rất ghê gớm, bà ta đưa mắt tìm nơi ẩn thân, chợt thấy cách đó không xa có một cái lều lớn, Phi Hồng Cân cùng hai người vào trong lều, chỉ thấy trong lều có một ngọn đèn dầu, dưới đất có một hán tử trung niên, bên cạnh có một nam một nữ hầu hạ, Phi Hồng Cân vừa nhìn thì chợt kêu lên: “Hai người có phải là Mạch Cái Đề và Mạn Linh Na không?” thiếu nữ ấy nhìn kỹ, kêu lên: “Phi Hồng Cân, sao bà lại trở nên như thế?” ba người mừng mừng tủi tủi ôm chầm lấy nhau. Người nằm ở dưới đất mở mắt, thều thào nói: “Phi Hồng Cân, là bà đấy ư? Bà phải trả thù cho tôi!” Phi Hồng Cân kêu lên: “Ồ, Y Sĩ Đạt, ông cũng ở đây?”.

Phi Hồng Cân vẫy tay gọi Lăng Vị Phong đến nói: “Hai người này là nghĩa

đệ của Dương Vân Thông, năm xưa cả ba người họ ngang dọc vùng đại mạc Thập Khắc Lạc Mã, từ Bắc Cương đến Nam Cương” (xin mời xem trong bộ “Tái ngoại kì hiệp truyện”) Mạch Cái Đề nói: “Người có phải là Lăng Vị Phong sư đệ của Dương đại hiệp đấy không?” Lăng Vị Phong gật đầu: “Các vị là huynh đệ kết nghĩa của Dương sư huynh, cũng là huynh trưởng của tôi”. Nói xong thì quỳ xuống bái, Mạch Cái Đề vội vàng trả lễ, Y Sĩ Đạt chột chống tay gắng gượng ngồi dậy, thều thào nói: “Lăng Vị Phong, ta muốn gặp người đã lâu, giờ đây mới gặp, đáng tiếc đã muộn. Ta có một thanh bảo kiếm, năm xưa Dương đại hiệp đã trao cho ta thanh kiếm này. Giờ đây ta dùng không được nữa, người hãy báo thù cho ta”. Nói xong thì hai mắt trợn ngược, đứt hơi mà chết.

Năm xưa bọn bốn người Dương Vân Thông, Phi Hồng Cân, Mạch Cái Đề và Y Sĩ Đạt có mối giao tình sinh tử. Hai người Mạch, Y là dũng sĩ có tiếng của tộc Cáp Tác Khách, Dương Vân Thông chết đi, Phi Hồng Cân ẩn cư, Mạch Cái Đề và Y Sĩ Đạt phiêu bạt trên thảo nguyên. Mạn Linh Na là một cô gái chăn dê, là bằng hữu thanh mai trúc mã với Mạch Cái Đề, sau này đã kết hôn với Mạch Cái Đề, ba người thường đi chung với nhau.

Phi Hồng Cân cố kìm nước mắt, nói với Mạch Cái Đề: “Hai mươi năm qua tôi rời các người, thật là hổ thẹn”. Mạch Cái Đề nói: “Phi Hồng Cân, bà đã trở về thì thật là hay quá. Bà đem lại cho chúng tôi thêm dũng khí”. Phi Hồng Cân nói: “Đúng thế, bên cạnh mọi người, bao nhiêu khổ nạn cũng có thể chịu nổi. Y Sĩ Đạt đã chết, chúng ta phải bước qua mảnh đất đã nhuộm máu của ông ta, báo thù cho ông ta”.

Mạch Cái Đề lại kể về nguyên nhân cái chết của Y Sĩ Đạt: “Phi Hồng Cân, bà còn nhớ tù trưởng Mạnh Lộc tộc Cáp Đạt Nhĩ hay không? Năm xưa vì chuyện của Dương đại hiệp và con gái của Nạp Lan Tú Cát, y đã vu oan cho Dương đại hiệp là gian tế, nào ngờ y mới là gian tế. Gần đây triều đình nhà Thanh phái người liên lạc với y, bảo y xúi giục các tộc ở Nam Cương qui thuận triều đình. Ba người chúng tôi chẳng biết chuyện này, đến vùng thảo nguyên, Cáp Nhĩ Tâm của Nam Cương, vẫn đến thăm y. Vừa khéo triều đình nhà Thanh phái một sứ giả đến, đó là một lão già râu ria xồm xoàm, nghe nói đó là tổ sư của phái Trường Bạch. Mạnh Lộc cho mời tù trưởng của các bộ lạc đến nghe y nói chuyện, không ngờ trong đó có bảy người không chịu qui thuận, Y Sĩ Đạt mắng Mạnh Lộc, bởi vì lại có hai tù trưởng rời khỏi Mạnh Lộc, chín tù trưởng dắt người của họ bỏ đi, Y Sĩ Đạt còn muốn khuyên Mạnh Lộc quay đầu, Mạnh Lộc đột nhiên biến sắc, chém Y Sĩ Đạt một đao, chúng tôi liều mạng cứu ông ta thoát hiểm, Mạnh Lộc sợ những người khác nổi giận nên không dám đuổi theo. Chúng tôi cứu được Y Sĩ Đạt, gặp phải

trận gió cát, không ngờ ông ta trải qua hàng trăm trận chiến, không chết không tay kẻ địch mà lại chết bởi người phe mình”.

Mọi người chôn cất Y Sĩ Đạt xong xuôi. Mạch Cái Đề nói: “Năm xưa Dương đại hiệp đã cướp thanh kiếm này trong tay của phái Thiên Long. Thiên Mông thiên sư phái Thiên Long dắt theo mười tám đệ tử bao vây ông ta, bị ông ta đoạt được mười chín món binh khí”. Lăng Vị Phong thấy thanh kiếm lạnh lẽo sáng ngời, xem ra chẳng kém gì Du long kiếm, vốn định trả lại cho Mạch Cái Đề, chợt nhớ ra một chuyện nên chàng đổi ý giữ lại kiếm. Lúc này gió cát đã ngừng, Lăng Vị Phong đứng dậy nói: “Bão cát đã qua, chúng ta phải đi tiếp!”.

Thế là vừa khéo bọn họ đi đến chỗ bọn Lý Tư Vĩnh, Dịch Lan Châu. Lúc này, trong doanh trại quân Thanh xảy ra một chuyện không ngờ.

Sở Chiêu Nam bị trúng một trượng và một chưởng của Hàn Kinh, thương thế không nhẹ, nhưng nhờ có nội công thâm hậu, sau khi điều tức, lại uống Bích linh đơn, y vận khí một vòng thì một luồng khí nóng từ đơn điền dâng lên, cảm thấy công lực cao hơn trước rất nhiều, y thầm mừng nhưng chợt nghĩ Lăng Vị Phong còn cao hơn cả mình, lại không khỏi rầu rĩ, đang định quan sát tình thế thì chợt Tân Long Tử hốt hoảng chạy trở về, vai phải máu me đầm đìa, y thất kinh vội vàng hỏi: “Sao thế?” Tân Long Tử tức giận nói: “Người còn hỏi? Đều là do người xúi ta đi cướp bảo kiếm, nào ngờ kẻ địch toàn là cao thủ. Ta bị mù già đâm trúng một kiếm, may mà bị thương nhẹ, nếu không phải vùi bộ xương già này ở sa mạc. Hừ, ta mặc kệ người!” nói xong thì xé soạt miếng vải trên vai, rắc thuốc kim sang lên. Sở Chiêu Nam nói: “Chúng ta đã là bằng hữu mấy mươi năm, ông không giúp tôi mà bỏ đi?” Tân Long Tử nói: “Ta phải trở về Thiên Sơn luyện kiếm, không thềm theo người làm quan nữa”. Nói xong thì quay người cắm đầu chạy.

Sở Chiêu Nam chợt kêu lên: “Tân đại ca, thông thả đã!” Tân Long Tử quay đầu lại: “Người đừng hòng giữ được ta!” Sở Chiêu Nam nói: “Không phải tôi muốn giữ ông, ông có biết mù già đâm ông một kiếm là ai không? Đó là sư tẩu của ông, kiếm của bà ta có tấm độc, vết thương tuy không nặng nhưng trong vòng mười hai canh giờ ông chắc chắn sẽ độc phát thân vong!” Sở Chiêu Nam nói dối nhưng Tân Long Tử lại cho là thật, quả nhiên thấy vai hơi ngứa, mặt biến sắc, lo lắng nói: “Làm thế nào đây?” Sở Chiêu Nam cười: “Nên tôi muốn giữ ông thêm một lúc, tôi có thuốc nhưng phải dùng rượu nóng uống vào, tôi sẽ gọi người ta đem rượu đến”. Nói xong thì bảo một tên vệ sĩ đi hâm nóng rượu.

Té ra y thấy Tân Long Tử ra tay quái dị lạ thường, cao minh hơn lúc ở Thiên Sơn nhiều, cả sư phụ của y là Trác Nhất Hàng cũng không bì kịp, bài chưởng pháp và thân pháp của y không giống như của phái Võ Đang, trong lòng nghi ngờ

lắm nên mới tìm cách hỏi y. Thế rồi mới nói: “Tân đại ca, thuốc giải của tôi tuy có thể giải độc được cho huynh, nhưng huynh có giữ được võ công hay không tôi cũng chẳng biết. Hừ, mục già ấy thật độc địa, đã trúng độc của mục thì thể nào cũng dần dần suy yếu. Tân đại ca ơi Tân đại ca! Nếu ông trở thành phế nhân, kiếm pháp của kẻ làm huynh đệ này cũng chẳng phải là đối thủ của chúng, chỉ e không thể báo thù được cho ông!”.

Tân Long Tử nghe như thế như sấm nổ giữa trời xanh, y nghiêng rằng nói: “Nếu ta thật sự trở thành phế nhân thì sẽ truyền kiếm pháp cho người, dạy người trở thành đệ nhất kiếm khách, còn lợi hại hơn cả sư phụ của người!” Sở Chiêu Nam nghe thế thì cả mừng nhưng vẫn không để lộ ra ng mặt, thản nhiên nói: “Kẻ làm huynh đệ này chắc chắn sẽ hết lòng chữa trị cho ông, vốn chẳng mong ông báo đáp gì cả. Nhưng xin thứ tôi hỏi một câu, khi trên Thiên Sơn, hình như kiếm pháp của ông... không thấy ông sử dụng kiếm, chả lẽ ông vừa mới luyện được bộ kiếm pháp nào mà vẫn chưa có cơ hội thi triển?” Tân Long Tử trợn mắt nói: “Sao người lại không tin ta? Hai năm qua ta đã học được Một trăm lẻ tám thức Đạt Ma, Đạt Ma kiếm pháp cũng chưa chắc thua Thiên Sơn kiếm pháp của người!” Sở Chiêu Nam đương nhiên biết câu chuyện Đạt Ma kiếm pháp thất truyền, y mừng rỡ, thầm nhủ, nếu học được Đạt Ma kiếm pháp, y sẽ dung hợp sở trường của hai loại kiếm pháp lúc đó đúng là thiên hạ vô địch.

Khi đang nói, tên lính đã hâm rượu xong, Sở Chiêu Nam lấy một túi thuốc bột rắc vào trong rượu, bảo Tân Long Tử uống. Tân Long Tử không nghi ngờ, thế là nốc hết cả. Một hồi sau, chỉ thấy mắt nổ đom đóm, bụng đau như dao cắt, Sở Chiêu Nam kêu lớn một tiếng: “Ngã này!” rồi nhảy bổ tới. Tân Long Tử cả kinh, đột nhiên gầm lớn một tiếng, hai chưởng đẩy vù ra, Sở Chiêu Nam ngã xuống đất. Sở Chiêu Nam xoay người ở dưới đất, quét Du long kiếm tới, Tân Long Tử kêu lên: “Sở Chiêu Nam, người giỏi lắm!” rồi y tung mình nhảy vọt ra ngoài!

Sở Chiêu Nam bỏ thuốc độc vào trong rượu, tưởng rằng Tân Long Tử sẽ bị trúng độc mà chết, nào ngờ Tân Long Tử võ công cực cao, tuy đã trúng độc nhưng vẫn có thể cầm cự nổi, y đột nhiên hiểu ra, thế là phản công nhanh như điện chớp. Sở Chiêu Nam không đề phòng bị y đánh ngã. Nhưng Tân Long Tử cũng biết võ công của Sở Chiêu Nam chẳng kém gì mình, lần này đánh trúng chỉ là may mắn, nào dám tham chiến, thế là vội vàng bỏ chạy. Bọn quân Thanh thấy y là bằng hữu của chủ soái nên không dám cản lại.

Bọn Lăng Vị Phong đi được nửa ngày thì chợt thấy phía trước có tiếng la hét, đang định đuổi ngựa theo thì thấy Tân Long Tử quần áo xốc xếch, chạy nhanh tới như bay, Lăng Vị Phong phóng vọt lên, chặn Tân Long Tử quát: “Hay lắm, ta

không tìm người mà người dám đến tìm ta, chúng ta đánh nhau ba trăm hiệp!” Lăng Vị Phong tưởng rằng y dắt quân Thanh đến bắt mình. Tân Long Tử bỏ ra một chưởng như con hổ điên, kêu lên: “Hay lắm, sư huynh đệ các người đều chẳng phải người tốt, Tân Long Tử này mất mạng trong tay người, thiên hạ anh hùng cũng sẽ cười các người!” Lăng Vị Phong ngưng thần vận khí, đánh được vài chiêu, Tân Long Tử chột té soài xuống đất, chất độc phát tác, lúc này khí lực của y đã hao tận, Lăng Vị Phong chưa đánh trúng y thì y đã ngã xuống.

Lăng Vị Phong nghe thế thì vội vàng đỡ y dậy hỏi: “Thế nào? Ta có việc gì đáng hổ thẹn?” Tân Long Tử gắng gượng nói: “Hừ, Sở Chiêu Nam dùng độc ám toán ta, người lại thừa lúc ta lâm nguy mà bức bách, ta sẽ khiến cho các người chẳng được như ý!” rồi y lấy lật ma bí kíp ra toan xé nát. Lăng Vị Phong vỗ một chưởng, đánh rơi quyển bí kíp, chột thấy mặt của y đã sạm đen, vội vàng lấy một viên bích linh đơn nhét vào miệng, Tân Long Tử còn đang vùng vẫy, bị Lăng Vị Phong bóp mồm nhét viên thuốc vào. Một hồi sau, Tân Long Tử đánh rắm mấy cái, trong người khỏe khoắn hơn nhiều, sắc mặt dần dần đổi tốt.

Tân Long Tử mở mắt, nhìn Lăng Vị Phong chững hững. Lăng Vị Phong nói: “Hay lắm, chất độc của người đã được giải”. Tân Long Tử cảm kích lắm, nhưng y vẫn không đáp tạ. Y chỉ trợn mắt nói: “Người quả nhiên khác với sư huynh của người, có điều ta vẫn phải muốn tỉ kiếm với người”. Lăng Vị Phong cười nói: “Đừng gấp, đợi cho người khỏe hẳn rồi ta sẽ chịu theo. Người dắt ta đi tìm Sở Chiêu Nam”. Quế Trọng Minh kêu lên kêu: “Sư thúc!” Tân Long Tử cười ha hả: “Kiếm pháp của mẹ người rất giỏi, tên sư diệt nhà người chắc không làm cho sư thúc mất mặt. Được, nể mặt Lăng đại hiệp, ta nhận người. Cha mẹ của người bị người ta bao vây, chúng ta đến cứu họ!”.

Lý Tư Vĩnh và Phó Thanh Chủ hội họp với nhau, thực lực tăng lên. Tề Chân Quân bị Thạch đại nương và Võ Quỳnh Giao liên thủ tấn công, Phong lôi song kiếm tuy lợi hại nhưng không chiếm được phần tiện nghi. Thành Thiên Đình bị Phó Thanh Chủ dùng Vô cực kiếm pháp chặn đường, chỉ có điều quân Thanh bao vây trùng trùng, lại có ba cao thủ thuộc hàng nhất lưu nên quần hùng cũng không thể xông ra được, chỉ đành cố thủ ở trên ngọn đồi nhỏ, kẻ địch tới gần thì dùng kiếm đâm, ở xa thì dùng tên bắn.

Vàng trắng lên cao, khí hậu ở sa mạc thay đổi rất lớn, dù là nơi gần với Hỏa Châu Thổ Lỗ Phiên, nhưng đêm lạnh căm căm. Quân Thanh đốt lửa trên sa mạc, ánh sáng chiếu như ban ngày. Từ xa Lưu Úc Phương nhìn Thiên Sơn, thấp thoáng thấy ngọn núi tuyết cao chọc trời, trong đêm tối nom như dát bạc.

Lưu Úc Phương hơi lo lắng, kéo Dịch Lan Châu nói: “Hỏa Châu ở gần đây

mà đêm vẫn lạnh như thế này. Không biết trên Thiên Sơn rét buốt đến mức nào!” Dịch Lan Châu cười nói: “Muội lớn lên ở Thiên Sơn, tỷ tỷ là người Giang Nam chắc là không quen”. Lưu Úc Phương nhớ đến Lăng Vị Phong, thầm nhủ nếu chàng ta là người bằng hữu thời thiếu niên của mình, ắt hẳn chàng đã vì mình mà lìa bỏ xứ sở, chịu đựng cái giá buốt của Thiên Sơn, hiểm ác giang hồ, dù cho chàng ta có hận mình cũng chẳng trách được. Nàng bùi ngùi, buồn bã nói: “Nếu có một ngày tôi có thể lên Thiên Sơn xem thử thì thật là tốt”. Võ Quỳnh Giao đứng bên cạnh Lý Tư Vĩnh, cầm kiếm nhìn quân Thanh, chợt thấy Lưu Úc Phương tựa như đang trầm tư, ngạc nhiên hỏi: “Lưu cô nương, cô đang nghĩ gì thế?” Lưu Úc Phương không đáp, Lý Tư Vĩnh chợt kêu: “Các người hãy mau xem, ai đến kìa!” chỉ thấy quân Thanh đại loạn, Tề Chân Quân đang xông tới.

Trong ánh lửa Lưu Úc Phương có thể thấy rất rõ ràng, người đi đầu hình như là Lăng Vị Phong, Phó Thanh Chủ nói: “Ồ, thật là kỳ lạ, sao lại trùng hợp đến thế!” neho mắt nhìn lại, chỉ thấy Lăng Vị Phong dắt theo mấy người cũng đã giao thủ với Tề Chân Quân. Lý Tư Vĩnh nói: “Quân Thanh đông đúc, Lăng Vị Phong tuy võ nghệ cao cường nhưng chỉ e không thể xông vào. Chi bằng chúng ta đánh xuống hội hợp với họ!” quần hùng đang muốn hành động, chợt Tề Chân Quân co giò bỏ chạy, những người Duy mà y dắt theo quát lớn, bảo vệ cho Lăng Vị Phong, trở cờ đánh ngược trở lại khiến quân Thanh đại loạn!

Té ra Lăng Vị Phong và Phi Hồng Cân chạy đến nơi, Tề Chân Quân vùng kiếm xông ra, mấy trăm thủ hạ người Duy cũng kéo theo, Lăng Vị Phong lia trường kiếm, gạt đôi kiếm của Tề Chân Quân ra, Phi Hồng Cân chợt vỗ vai Lăng Vị Phong, kêu: “Lui xuống!” rồi bà ta kêu lớn: “Các người có nhận ra ta không? Ta là Phi Hồng Cân!” Tề Chân Quân đâm nhanh hai kiếm, Phi Hồng Cân lách người tránh né chứ không trả đòn, tiếp tục nói: “Các người nghe lệnh ta, giết chết lão giặc già này đi!” các chiến binh già cả của tộc người Duy mừng rỡ kêu lên: “Là Phi Hồng Cân!” những chiến binh trẻ tuổi tuy không biết nhưng cũng nghe tên của bà ta, trong nhất thời đều reo vui, đao thương kiếm thích đều đâm ngược về phía Tề Chân Quân, Tề Chân Quân vùng kiếm chém hai người ngã lăn, cây roi dài của Phi Hồng Cân đã đánh bốp một tiếng vào sau vai y. Tề Chân Quân co giò bỏ chạy, Lăng Vị Phong múa kiếm xông lên.

Đầu lĩnh của người Duy là con trai của Mạnh Lộc tên gọi Mạnh Sơn. Mạnh Lộc qui thuận triều đình nhà Thanh, chọn một ngàn kỵ binh đi theo đặc sứ của triều đình nhà Thanh là Tề Chân Quân đón quân Thanh. Đi được nửa đường thì gặp cấm vệ quân của Sở Chiêu Nam. Lúc này quần hùng trên gò nhỏ đã ủa kéo

xuống, Mạnh Sơn dắt binh chặn Phi Hồng Cân, không ngờ người Duy thấy Phi Hồng Cân, chẳng thèm nghe lời y nói, dắt vài tên tâm phúc bỏ chạy, tình thế đột nhiên thay đổi. Kị binh của tộc người Duy quay sang chống cự với quân Thanh.

Tân Long Tử nhân lúc quân Thanh rối loạn, chạm phải Sở Chiêu Nam, quát lớn: “Chạy đi đâu!” Sở Chiêu Nam chợt cảm thấy kinh phong thổi tới, Tân Long Tử đã vỗ hai chưởng tới. Sở Chiêu Nam lách người, đâm soạt ra một kiếm, Tân Long Tử đánh hụt, lại tấn công thêm lần nữa.

Sở Chiêu Nam xoay người, thanh kiếm chém vào chưởng, kiếm thế hiểm hóc lạ thường. Tân Long Tử chỉ có đôi tay không nên cũng kiêng dè, cả hai người chạm nhau đến mấy chiêu, Thành Thiên Đình và các vệ sĩ đã chạy tới, Lăng Vị Phong vội vàng vung kiếm đuổi theo, trong vòng vây Tân Long Tử bị Sở Chiêu Nam đâm trúng một kiếm, Lăng Vị Phong triển khai Thiên Sơn kiếm pháp, từng điểm ngân quang tỏa ra, Sở Chiêu Nam vừa chặn được một kiếm thì bối tâm đã bị trúng một chưởng của Tân Long Tử, y vội vàng co giò bỏ chạy. Lăng Vị Phong múa tít cây trường kiếm, yểm hộ cho Tân Long Tử, hỏi: “Ông bị thương thế nào?” Tân Long Tử nói: “Cứ mặc ta, người đuổi theo tên khốn kiếm ấy đi!” Lăng Vị Phong thấy vai của y nhuộm máu, biết y bị thương không nhẹ, nói: “Có Phi Hồng Cân truy kích, chắc chắn sẽ đánh thắng”. Rồi kéo y lui xuống. Lúc này chợt nghe Dịch Lan Châu kêu hoảng, Quế Trọng Minh chạy tới, Lăng Vị Phong nói: “Đệ chăm sóc cho y”. Rồi vung kiếm xông ra, Tân Long Tử đã định chạy theo nhưng chỉ thấy toàn thân đau nhói, Quế Trọng Minh vung kiếm mở đường cho y, không cho y ra tay nữa.

Té ra Trương Hoa Chiêu thấy Dịch Lan Châu tả xung hữu đột trong đám loạn quân, trong lòng cả mừng liễu mạng xông ra. Bọn Sở Chiêu Nam và Thành Thiên Đình bỏ chạy, đụng phải Phó Thanh Chủ, Dịch Lan Châu và Võ Quỳnh Giao, cả ba thanh kiếm vung lên cản đường. Sở Chiêu Nam biết lợi hại, đâm xéo ra một kiếm, mặt bên lại có vợ chồng Thạch Thiên Thành cản đường, Sở Chiêu Nam thầm kêu khổ, chợt thấy Trương Hoa Chiêu chạy đến, trong lòng cả mừng xoay đầu lại, trở tay đâm một kiếm Cực mục thương ba nhanh như điện chớp vào be sườn của Trương Hoa Chiêu, Trương Hoa Chiêu chỉ để ý đến Dịch Lan Châu, không kịp đề phòng, cổ tay đã bị y chụp trúng, ném bay bổng lên, Thạch đại nương đâm soạt ra một kiếm, Sở Chiêu Nam cười rằng: “Đâm vào!” rồi nắm Trương Hoa Chiêu xoay từ trái sang phải, Dịch Lan Châu kêu hoảng, Thạch đại nương vội vàng thâm kiếm, bọn Sở Chiêu Nam cũng vượt qua được!

Lăng Vị Phong tung người vọt tới, kêu lớn: “Buông xuống!” Lưu Úc Phương đánh tới từ mặt bên, món ám khí kỳ môn cấm vân đầu đột nhiên chụp xuống đầu,

Sở Chiêu Nam kinh hoảng né tránh, chợt thấy cổ tay đau nhói, Lăng Vị Phong đã vung tay điểm vào mặt của y, thế là y buông tay, Trương Hoa Chiêu chợt ngã xuống đất. Lăng Vị Phong vội vàng đỡ chàng dậy, Lưu Úc Phương và Dịch Lan Châu cũng chạy tới, còn Võ Quỳnh Giao thì cầm kiếm cả cười. Sở Chiêu Nam cũng đã thoát ra.

Dịch Lan Châu ngạc nhiên hỏi: “Võ cô nương, sao cô lại cười?” Võ Quỳnh Giao nói: “Y đã trúng bạch mi châm của tôi, y sẽ khó chịu suốt đời”. Bạch mi châm là ám khí độc môn của Bạch Phát ma nữ, loại ám khí này nhỏ như lông trâu, bởi vậy mới gọi là bạch mi châm. Bạch mi châm tuy không đủ lấy mạng người ta nhưng độc đại lạ thường, hễ bị phóng vào người thì rất khó lấy ra, cây bạch mi châm mà Sở Chiêu Nam trúng đã ăn sâu vào trong khớp xương bởi vậy công lực giảm xuống nhiều.

Bọn Sở Chiêu Nam và Thành Thiên Đình bỏ chạy, quân Thanh cũng rút lui, Phi Hồng Cân kìm ngựa không đuổi theo, bà ta quay đầu lại nhìn, thấy Trương Hoa Chiêu nắm tay Dịch Lan Châu, hai bên nhìn nhau đầy âu yếm. Họ tựa như chẳng hề nghe thấy điều gì xảy ra xung quanh. Phi Hồng Cân mỉm cười bước tới, Dịch Lan Châu chợt thấy Phi Hồng Cân xuất hiện thì giật mình run giọng nói: “Mẹ, không phải con muốn rời mẹ...” Phi Hồng Cân cười rằng: “Lan Châu, mẹ cũng không muốn rời con, nên mẹ mới hạ sơn để mẹ con chúng ta đi cùng với nhau, sống những ngày tháng vui vẻ như người một nhà”. Dịch Lan Châu ứa nước mắt, ôm Phi Hồng Cân nói: “Mẹ, con thật cảm kích mẹ, mẹ yêu con còn hơn cả con gái ruột”. Phi Hồng Cân nói: “Con không chỉ là con gái của mẹ mà còn là hảo diệt nữ của Lăng thúc thúc và hảo bằng hữu của họ”. Bà ta đang nói thì chỉ vào Trương Hoa Chiêu, Dịch Lan Châu e thẹn cúi đầu. Trương Hoa Chiêu chợt kêu hoảng: “Sao muội có nhiều tóc bạc đến thế?” một cơn gió thổi qua, trên mái tóc của Dịch Lan Châu có lẩn tóc trắng, Phi Hồng Cân buồn bã chép miệng: “Ba đời thầy trò chúng tôi đều chưa già mà tóc đã bạc!” Trương Hoa Chiêu chợt nhớ ra một điều, chàng nắm tay Dịch Lan Châu nói: “Không sao, huynh sẽ trị cho muội!” rồi lấy ra một cái hộp, mùi thơm trong hộp tỏa ra ngọt ngào đến tận tim phổi.

Dịch Lan Châu vừa thấy hai đóa hoa ưu đàm thì mừng rỡ. Trương Hoa Chiêu tháo bầu nước, đưa cho nàng nói: “Lan Châu muội muội, muội hãy ăn hai đóa hoa này”. Dịch Lan Châu cầm đóa hoa ngẩn người ra nhìn rồi ngắt từng cánh hoa cho vào miệng.

Lúc này Lưu Úc Phương cũng trò chuyện với Lăng Vị Phong. Lăng Vị Phong thấy Lưu Úc Phương ốm đi rất nhiều, buồn bã không nói. Lưu Úc Phương nói: “Muội tưởng rằng không thể gặp lại huynh!” Lăng Vị Phong gượng cười: “Huynh

đã hứa sẽ cùng muội lên Thiên Sơn, đến nay vẫn chưa làm được, lẽ nào chúng ta không gặp lại nhau?”.

Mọi người trò chuyện một hồi, Võ Quỳnh Giao đi trước dắt đường, Phó Thanh Chủ hỏi: “Cha của hiền đệ muội nữ có khỏe không?” Võ Quỳnh Giao nói: “Người bảo đệ muội đến đón bá bá!” Phó Thanh Chủ và Võ Nguyên Anh là bằng hữu sống chết có nhau, nay biết sắp gặp lại cố nhân thì rất vui mừng. Ông ta định nói thì chợt phía trước bụi bốc mù mịt, lại có hơn một trăm thớt ngựa khỏe phóng đến, Phó Thanh Chủ nhíu mày nói: “Chả lẽ Sở Chiêu Nam còn dám quay trở lại?” ông ta đưa mắt nhìn thì thấy người đi đầu là một đứa trẻ, Phó Thanh Chủ rất ngạc nhiên, Võ Quỳnh Giao kêu: “Tiểu đệ, tiểu đệ!” đứa trẻ ấy phóng người xuống ngựa, nắm tay áo Phó Thanh Chủ kêu: “Phó bá bá, có nhận ra tiểu đệ không?” Phó Thanh Chủ cười ha hả, Thành Hóa, hiền đệ đã lớn thế này rồi sao. Hiền đệ dắt theo nhiều người để làm gì thế?” Võ Thành Hóa là con của Võ Nguyên Anh, đã từng theo Phó Thanh Chủ học công phu Thủy tụ tiếp ám khí, lúc đó cậu bé chỉ có mười một tuổi, giờ đây đã là một thiếu niên mười lăm tuổi.

Võ Thành Hóa hai mắt đỏ ửng, kéo tay Phó Thanh Chủ nói: “Phó bá bá, hãy mau đi thăm cha của tiểu đệ, đêm hôm qua người đã bị ám toán!” Phó Thanh Chủ lo lắng kêu lên: “Có chuyện như thế sao?” Võ Nguyên Anh là bậc danh túc của phái Chung Nam, võ công rất giỏi, không ngờ có người có thể ám toán nổi ông ta. Võ Quỳnh Giao rất lo lắng, vội vàng giục em trai nói cho mau. Võ Thành Hóa nói: “Canh ba đêm qua, đệ đang ngủ say thì chợt nghe cha quát lớn, đệ bật dậy thì thấy hai tên địch từ phòng cửa tử chui ra...” Võ Quỳnh Giao ngạc nhiên nói: “Là phòng cửa tử?” Võ Thành Hóa nói: “Đúng thế, phóng ra từ phòng cửa tử. Cha cả giận, vung đao đánh nhau với bọn chúng. Một người trong số đó có giọng nói the thé, hình dáng trông giống như đàn bà, tử bảo có lạ không? Kê còn lại là một lão già, đệ ném ra một nắm cờ mà không trúng, chợt cha kêu lớn một tiếng nhảy ra khỏi vòng, lúc đó Dương thúc thúc cũng đến, thế là hai tên địch bỏ chạy. Cha vạch áo ra xem thấy giữa ngực bị bầm một mảng lớn, hôm nay không thể ngồi dậy, cha nghe huynh đệ trong Thiên Địa hội báo lại, mới biết trên sa mạc có một đội nhân mã chém giết nên mới sai đệ dắt người ra xem thử có phải Phó bá bá bị bao vây hay không, Ba năm trước Võ Nguyên Anh đã cùng hai đầu lĩnh của Thiên Địa hội là Hoa Tử Sơn và Dương Nhất Duy đến Hồi Cương, xây dựng một thôn làng ở thảo nguyên, Võ Thành Hóa vừa nói xong thì hai người ấy đã đến khấu kiến Lưu Úc Phương rồi ra mắt Phó Thanh Chủ. Quế Trọng Minh nắm tay Mạo Hoàn Liên nói: “Hoàn Liên muội muội, nghe tiểu huynh đệ này nói hình như Nhân yêu Hách Phi Phụng cũng đến Hồi Cương. Võ công của y làm thế nào đấu lại Võ trang chủ?” Phó Thanh Chủ cũng gật đầu: “Giọng nói the thé, hình dáng trông

giống như đàn bà chắc chắn là Hách Phi Phụng. Hiền điệt, có phải trong tay của y có cầm một cây quạt sắt không?” Võ Thành Hóa nói: “Đúng thế! Hai người đều sử dụng quạt sắt!” Phó Thanh Chủ thúc ngựa chạy nhanh hơn, nói với Lăng Vị Phong: “Chắc là tên quái vật ấy cũng đến”.

Chính là: Giang Nam lão quái tới, Nhân yêu đến tái ngoại.

Muốn biết sau đó thế nào mời xem hồi sau sẽ rõ.

- o o o -